

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: J. Š., bytem X, X
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: **Městský úřad Kraslice**, IČ 00259438, sídlem nám. 28. října 1438/6,
358 01 Kraslice,
zastoupen JUDr. Janou Wenigovou, advokátkou, sídlem Jateční
2121/6, 360 01 Karlovy Vary,

o žalobě ze dne 8. 2. 2021 na ochranu proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevyřízení žalobcovy žádosti o informace ze dne 19. 12. 2020, sp. zn. 13724/2020/MUK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

[I] Vymezení věci

1. Žalobce podal dne 19. 12. 2020 žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“ nebo „informační zákon“), týkající se nakládání s obecním majetkem v roce 2020. Tato žádost byla žalovanému doručena téhož dne. Dne 28. 12. 2020 bylo žalobci doručeno oznámení o výši úhrady za poskytnutí informací. Následně, dne 8. 1. 2021, podal žalobce stížnost podle § 16a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.
2. Žalobou datovanou dne 8. 2. 2021, doručenou soudu dne 18. 2. 2021, se žalobce domáhal uložení povinnosti žalovanému vyřídit žalobcovu žádost o informace podanou dne 19. 12. 2020 a zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[II] Žaloba

3. Žalobce nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a připomněl, že ve smyslu § 16a odst. 5 a 8 informačního zákona měla být stížnost žalovaným předložena nadřízenému orgánu nejpozději dne 15. 1. 2021 (stížnost byla podána dne 8. 1. 2021) a vyřízena měla být nejpozději dne 1. 2. 2021, protože na vyřízení stížnosti má nadřízený orgán maximálně 15 dnů. Zákonodárce stanovením těchto krátkých lhůt zdůrazňuje nezbytnost rychlého vyřízení žádosti o informace s ohledem na to, že informace plynutím času ztrácí na své hodnotě, zejména může-li ovlivnit politickou soutěž jako v tomto případě. Žalobce byl proto toho názoru, že v řízení o jeho žádosti o informace dochází k nečinnosti, protože jeho stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona nebyla v zákonné lhůtě vyřízena. Žalobce zdůraznil, že se domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného, tj. povinného subjektu, nikoliv proti nečinnosti nadřízeného orgánu, který by měl o podané stížnosti rozhodnout.
4. Žalobce stran svých tvrzení odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012 – 14, kde kasační soud mj. uvedl: *„I v případě, kdy žalovaný (okresní soud) vyzval stěžovatele podle § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, k úhradě nákladů na poskytnutí informace a odvolací orgán (Ministerstvo spravedlnosti) o stížnosti podané podle § 16a citovaného zákona v zákonné lhůtě nerozhodl, je třeba tuto stížnost považovat za vyčerpaný prostředek k ochraně proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 odst. 1 s. ř. s. Proto je možné se nečinnostní žalobou domáhat rozhodnutí přímo po žalovaném.“* Důvodem je skutečnost, že „stěžovatel se ve správním soudnictví nemůže domáhat ochrany proti Ministerstvu spravedlnosti tím, že by žádal o uložení povinnosti rozhodnout o stížnosti proti výši úhrady, neboť toto rozhodnutí není rozhodnutím podle soudního řádu správního (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 9. 2010, č. j. 7 Ans 5/2008 – 164, pozn. aut.). Případná žaloba by tedy musela být odmítnuta.“
5. Byť tedy dochází na prvním místě k nečinnosti nadřízeného orgánu při vyřizování stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona, z uvedené judikatury NSS vyplývá, že správným procesním postupem žadatele o informace je podání žaloby na ochranu proti nečinnosti povinného subjektu. Žalobce uzavřel, že dle jeho názoru je žaloba přípustná, protože před jejím podáním podal bezvýsledně stížnost podle § 16a informačního zákona, ale přesto dosud nebyla jeho žádost ani stížnost vyřízena.
6. Zároveň žalobce a jeho advokát vyjádřili nesouhlas s vyvěšením jejich osobních údajů na celosvětovou komunikační síť internet Nejvyšším správním soudem prostřednictvím

webu Nejvyššího správního soudu, nesouhlas se zveřejněním neanonymizovaného rozhodnutí krajského soudu ve věci na webu Nejvyššího správního soudu a dále se zveřejněním neanonymizovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci na webu Nejvyššího správního soudu.

7. Závěrem žalobce navrhl, aby soud žalovanému rozsudkem uložil povinnost do 15 dnů od právní moci rozsudku vyřídit žádost žalobce o informace ze dne 19. 12. 2020 a uložil mu povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 31. 3. 2021 zdůraznil, že nečinnost nelze přičítat jemu, ale Krajskému úřadu Karlovarského kraje. Tomu totiž byly žalobcova stížnost proti výši úhrady za poskytnutí informací a spisový materiál žalovaného předloženy k vyřízení stížnosti, přičemž zásilku se spisem převzal krajský úřad dne 13. 1. 2021. Dne 30. 3. 2021 žalovaný obdržel rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 8. 2. 2021, č.j. KK/92/LP/21-3, přičemž v průvodní zprávě je uvedeno: *Písemnosti, které vznikly v rámci stížnostního řízení a staly se tak součástí vaší spisové dokumentace, vám zasíláme. Současně se omlouváme za pozdější vrácení spisové doporučujeme (správně zřejmě dokumentace – pozn. soudu), které bylo způsobeno problémy s doručením rozhodnutí stěžovateli prostřednictvím datové schránky, následné doručování prostřednictvím České pošty, řešení reklamace doručení a následným opětovným doručováním prostřednictvím datové schránky.*
9. V době ledna až dosud trvá nouzový stav. Ministerstvo vnitra ve svém metodickém materiálu k posuzování běhu lhůt v oblasti veřejné správy v době trvání nouzového stavu uvedlo: *„Lhůty stanovené zákonem pro provedení úkonu správního orgánu mají zpravidla pořádkový charakter. Správní orgány v souladu s usnesením vlády ze dne 30. října 2020 č. 1114 soustředí své zdroje na agendy, jejichž výkon musí být bezpodmínečně kontinuálně zajišťován, a to zejména k zajištění chodu veřejné správy a služeb veřejné správy v nezbytně nutném rozsahu a plnění úkolů vlády České republiky směřujících k dosažení cílů nouzového stavu. Ostatní agendy vykonávají v omezeném rozsahu. K omezování jednotlivých agend je však třeba přistupovat individuálně, přičemž při postupech podle správního řádu by správní orgány neměly rezignovat na dodržování zákonem stanovených lhůt, a to zvláště při výkonu těch agend, které mají dopad na práva a oprávněné zájmy dotčených osob anebo na veřejný zájem. Při posuzování případné nečinnosti by pak nadřízené správní orgány měly přihlížet k aktuálním krizovým opatřením a z nich vyplývajícím omezením. V této souvislosti doporučujeme, aby nadřízené správní orgány omezily nebo odložily postup podle § 80 odst. 4 správního řádu. Vzhledem k omezené činnosti správních orgánů by tyto nástroje nemohly splnit svůj účel, a jednalo by se proto o nadbytečnou administrativní zátěž, která by s ohledem na objektivní skutečnosti nepřispěla ke zlepšení faktického výkonu veřejné správy. Výše uvedené se neuplatní u lhůt propadného charakteru, nebo lhůt, s jejichž uplynutím, zákon spojuje určitý následek (např. fikci rozhodnutí apod.). V těchto případech závisí na konkrétním zákoně, zda upravuje případné výjimky odůvodňující prodloužení zákonem stanovené lhůty, které by bylo možné vztáhnout na úkony učiněné v době trvání nouzového stavu.“* Lhůta k vyřízení stížnosti odvolacím orgánem stanovená v informačním zákoně není propadná a nemá ani následek fikce rozhodnutí, a jde nepochybně o lhůtu pořádkovou.
10. Je notorií, že Krajský úřad Karlovarského kraje od konce ledna 2021 řešil a dosud řeší problémy nouzového stavu, včetně uzávěr okresů Cheb a Sokolov, a následně i ostatních

krajů. Jistě tedy měl a má ospravedlnitelné důvody, proč došlo k prodlení s vyřízením žádosti žalobce. Lze se pouze dohadovat, co bylo skutečným účelem žádosti žalobce vzhledem k tomu, že podal identické žádosti několika desítkám a možná stovkám měst a obcí koncem roku 2020, což lze ověřit z veřejně dostupných zdrojů (google.com), pokud se text žádosti napíše do vyhledávací lišty. Žalovanému není známo, ač by nebyl problém ověřit v soudní databázi, což ponecháváme na zvážení soudu, kolik podal žalobce stejných žalob proti povinným městům a obcím a jejich úřadům na ochranu před nečinností z důvodu nesplnění lhůt a zda jeho zájem převyšuje nad řádným chodem orgánů územních samospráv a vyšších územně samosprávných celků a řešení aktuálních složitějších a náročnějších úkolů. Zneužití informačního zákona je nepřipustné, jak to vyložil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 2. 2020, č.j. 4 As 385/2019-55, kde bylo mj. vyjeveno toto: „Zneužití práva na informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím na straně žadatele může v určitých případech být důvodem k odmítnutí žádosti, přičemž se jedná o důvod zákonem nepředvídaný (tzv. důvod faktický). Zneužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. Pokud se nepodaří zcela nepochybně dovodit, že žadatel svého práva skutečně zneužívá, je na místě postupovat ve prospěch žadatele a právo na informace mu neupírat.“

11. Žalovaný dále zpochybnil přípustnost žaloby. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek. Podle § 16a odst. 1 informačního zákona, stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace může podat žadatel, a) který nesouhlasí s vyřízením žádosti způsobem uvedeným v § 6, b) kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, c) kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, nebo d) který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle § 14a odst. 2, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací. Podle § 20 informačního zákona platí, že pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona a) pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti, b) pro odvolací řízení, c) pro vykonatelnost příkazu poskytnout informace, a d) v řízení o stížnosti pro počítání lhůt, doručování a náklady řízení ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností, v rozsahu § 16b ustanovení o přezkumném řízení a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije.
12. Ochranu před nečinností správních orgánů dostatečně upravuje § 80 správního řádu. Podle § 175 odst. 1 se dotčené osoby mají právo obracet na správní orgány se stížnostmi proti nevhodnému chování úředních osob nebo proti postupu správního orgánu, neposkytuje-li tento zákon jiný prostředek ochrany. Žalobce nebo jeho kvalifikovaný právní zástupce - advokát, mohli před podáním žaloby využít stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona, nebo institutu ochrany před nečinností dle § 80 správního řádu, nebo stížnosti na postup žalovaného nebo Krajského úřadu Karlovarského kraje. Z hlediska slušnosti nebylo od věci, že při posílání datových zpráv zdarma si žalobce a jeho advokát mohli jednoduchým dotazem ověřit u žalovaného či odvolacího orgánu, jaký je

stav vyřizování věci jeho žádosti či odvolání. Žalobce nevyužil procesních prostředků k ochraně, tudíž jeho žaloba není formálně přípustná, a měla by být odmítnuta dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[IV] Replika

13. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou ze dne 27. 5. 2021. Stran stěžejní argumentace žalovaného, že za porušení zákonných lhůt nemůže žalovaný, nýbrž jeho nadřízený správní orgán, který průtahy vysvětlil problémy s doručováním, žalobce zopakoval, že v případě nečinnosti nadřízeného orgánu při vyřizování stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona je podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu možné podat žalobu pouze proti povinnému subjektu, a nikoliv proti nadřízenému orgánu (rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2013, č.j. 8 Ans 10/2012 – 46 a navazující judikatura), bez ohledu na to, kdo je primárně nečinný, zda povinný subjekt nebo nadřízený orgán.
14. Žalobce připustil, že totožnou žádost podal i na další obce. Žalobce není dlouhodobě spokojen se současným stavem veřejného života, a proto se rozhodl, že se pokusí ověřit, zda je při nakládání s obecním majetkem postupováno v souladu se zákonem. Z tohoto důvodu požádal o informace několik náhodně vybraných obcí s rozšířenou působností. Žalobce se domníval, že obce s rozšířenou působností jsou dostatečně personálně, finančně i technologicky vybaveny na to, aby mohly poskytnout veřejnosti ucelené informace o nakládání s obecním majetkem za předchozí rok. Je proto zcela legitimní tyto informace požadovat, protože již z několika poskytnutých informací od jiných povinných subjektů narazil žalobce na porušování zákona (zejm. co se týče povinného zveřejnění záměru nebo určení ceny nemovitosti znalcem). Poskytnuté informace navíc musí povinný subjekt zveřejnit na svých webových stránkách, takže žalobcem vyžádané informace budou přístupné i dalším aktivním občanům. Žalobce byl (a je) toho názoru, že požadované informace jsou pro veřejnost velice důležité a zajímavé, zejména pro občany jednotlivých obcí. Žalobce tedy rozhodně nepokládal zbytečné otázky, ale žádal pouze o informace podstatné, umožňující veřejnou kontrolu hospodaření s veřejným majetkem.
15. Žalobce dále připustil, že toto není první žaloba na ochranu proti nečinnosti povinného subjektu v řízení podle informačního zákona, kterou v životě podal. Rozhodně ale žalobce nepodával desítky, natož stovky žalob, jak se domníval žalovaný. Žalobce na svých aktivitách neshledal nic závadného.
16. Žalobce stran žalovaným tvrzeného zneužití práva žalobcem konstatoval, že žalovaný nijak blíže nespecifikoval, jak konkrétně mělo ke zneužití práva dojít. Jedná se tedy pouze o obecnou námitku. Žalobce proto doplnil, že samotné množství vedených soudních nebo jiných řízení není indicií nasvědčující zneužití práva [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2018, č.j. 9 As 5/2018-88: „*Samotné množství vedených soudních sporů nemá dle ustálené judikatury žádnou vypovídací způsobilost a nemůže svědčit o samoúčelnosti podání (viz rozsudky NSS ze dne 26. 10. 2011, č.j. 7 As 119/2011-33, ze dne 24. 11. 2011, č.j. 7 As 133/2011-43, či ze dne 12. 4. 2012, č.j. 9 As 111/2011-30).*“]. Důležité tedy je, že žalobce žádal o vysoce relevantní informace, a to ze zcela legitimních důvodů. Samotná skutečnost, že shodnou žádost podal i na jiné obce, nijak nedokazuje, že by podání žádosti bylo zneužitím práva.
17. Žalobce dále považoval za zjevně nepřipadnou argumentaci žalovaného, kterou se dovolával nouzového stavu. Žalovaný při této argumentaci zcela opomněl, co bylo reálnou příčinou nečinnosti, tj. pochybení nadřízeného orgánu při doručování, a nikoliv nouzový

stav. Dovolávat se nouzového stavu tak bylo podle žalobceva názoru naprosto bezpředmětné, protože nouzový stav žádným způsobem nečinnost nezpůsobil. Nadto i ministerstvo vnitra ve stanovisku citovaném žalovaným výslovně zdůraznilo, že by „správní orgány neměly rezignovat na dodržování zákonem stanovených lhůt, a to zvláště při výkonu těch agend, které mají dopad na práva a oprávněné zájmy dotčených osob anebo na veřejný zájem“. Stanovisko ministerstva vnitra tedy nelze vykládat tak, že by povinné subjekty a nadřízené orgány mohly rezignovat na plnění zákonných lhůt. A to navíc v případech jako je tento, kdy nouzový stav reálně nečinnost nezpůsobil. Nečinnost byla způsobena pochybením nadřízeného orgánu při doručování jeho rozhodnutí.

18. K názoru žalovaného, že žaloba je nepřípustná, protože žalobce údajně bezvýsledně nevyčerpal všechny prostředky ochrany proti nečinnosti, žalobce připomněl, že za splnění této podmínky řízení se považuje již uplynutí lhůty k vyřízení stížnosti dle § 16a odst. 8 informačního zákona. To plyne opět z rozsudku NSS ze dne 29. 1. 2013, č.j. 8 Ans 10/2012-46: „I v případě, kdy žalovaný (okresní soud) vyzval stěžovatele podle § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, k úhradě nákladů na poskytnutí informace a odvolací orgán (Ministerstvo spravedlnosti) o stížnosti podané podle § 16a citovaného zákona v zákonné lhůtě nerozhodl, je třeba tuto stížnost považovat za vyčerpaný prostředek k ochraně proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 odst. 1 s. ř. s.“.
19. Po žalobci nelze chtít, aby „v rámci slušnosti“ dodatečně žádal žalovaného nebo jeho nadřízený orgán, aby mu sdělily stav řízení nebo aby mu zaslaly rozhodnutí. Zcela postačuje, že žalobce v souladu se zákonem podal stížnost a vyčkal na uplynutí zákonné lhůty pro její vyřízení. Žalobce navíc poukazuje na to, že vyčkal ještě více jak dva týdny po uplynutí lhůty k vyřízení stížnosti (1. 2. 2021), a teprve poté podal žalobu (18. 2. 2021). Po účastníkovi řízení nelze chtít, aby správní orgány žádal o zákonný postup. Ani tato „dodatečná lhůta“, delší než samotná zákonná lhůta k vyřízení stížnosti, však nestačila k tomu, aby byla nečinnost ukončena. Žalobci proto rozhodně nelze vyčítat, že řádně dbal svých práv a podal žalobu na ochranu proti nečinnosti.
20. Žalobce v neposlední řadě potvrdil, že i jemu bylo dne 8. 4. 2021 doručeno rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 8. 2. 2021, č.j. KK/92/LP/21-3, kterým došlo k potvrzení výše úhrady požadované žalovaným. Žalobce na základě toho podrobně zkoumal, zda není na místě vzít žalobu zpět, když nadřízený orgán o stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona opožděně rozhodl po podání nečinnostní žaloby, a dospěl přitom k závěru, že nikoliv. Předmětem tohoto řízení není nečinnost v řízení o stížnosti, ale nečinnost v řízení o žádosti o informace. Nečinnost nadřízeného orgánu je však povinnému subjektu přičitatelná (rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2013, č.j. 8 Ans 10/2012-46). Řízení o žádosti o informace dosud nebylo skončeno a bude skončeno až v okamžiku, kdy dojde k odložení žádosti. Teprve tehdy dojde k ukončení řízení o žádosti o informace, a tedy i k ukončení nečinnosti.
21. Lze souhlasit, že je poněkud neintuitivní, když za nečinnost nadřízeného orgánu odpovídá „prvostupňový“ povinný subjekt, nicméně tato varianta soudní ochrany žadatelů o informace byla judikaturou zvolena jako „nejméně špatná“. A to i s vědomím toho, že v některých případech bude žalován povinný subjekt, který postupoval včasně, a k průtahům docházelo u nadřízeného orgánu.
22. Obdobná procesní situace (nadřízený orgán přestal být nečinný po podání žaloby) nastala i v několika případech řešených v judikatuře (např. o usnesení Městského soudu v Praze

ze dne 8. 8. 2014, č.j. 5 A 83/2014-46, usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2021, č.j. 54 A 50/2020-37). V těchto případech soudy dospěly k závěru, že žalobce neměl důvod brát žalobu zpět a měl vyčkat až na okamžik, kdy by povinný subjekt žádost vyřídil. Tento závěr byl následně aplikován též např. v rozsudcích NSS ze dne 29. 1. 2013, č.j. 8 Ans 10/2012-46, ze dne 20. 12. 2013, č.j. 7 Ans 15/2013-23 či ze dne 28. 1. 2015, č.j. 6 As 113/2014-35.

23. Žalobce měl za této procesní situace za to, že není na místě brát žalobu zpět. Pokud by však žalovaný žádost odložil, byl žalobce připraven vzít žalobu zpět.

[V] Další podání žalovaného

24. Dne 21. 6. 2021 v 16.44 bylo do datové schránky soudu doručeno podání zástupkyně žalovaného, v němž bylo soudu oznámeno toto: „*Na základě repliky žalobce, která nám dnes byla doručena, jsme u klienta ověřili stav věci. Vzhledem k tomu, že žalobce ani po rozhodnutí odvolacího orgánu (Krajského úřadu Karlovarského kraje) nezaplatil požadovanou úhradu, byla žádost žalobce odložena a žalobce vyrozuměn o odložení.*“ Dne 22. 6. 2021 v 10.58 pak byla do datové schránky soudu doručena listina - vyrozumění o odložení žádosti (včetně doruček).

[VI] Posouzení věci soudem

25. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
26. Podle § 79 odst. 1 věty první s. ř. s., ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.
27. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s., soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
28. Zástupkyně žalovaného se z jednání soudu konaného dne 23. 6. 2021 omluvila. Naopak žalobcův zástupce se bez omluvy nedostavil a svoji neúčast neomluvil ani následně.
29. Podle § 17 odst. 1 informačního zákona, *povinné subjekty jsou v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.*
30. Podle § 17 odst. 3 informačního zákona, *v případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d), ze kterého je patrné, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se tato lhůta počítá, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává.*
31. Podle § 17 odst. 5 informačního zákona, *poskytnutí informace podle odstavce 3 je podmíněno zaplacením požadované úhrady. Pokud žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, povinný subjekt žádost odloží. Po dobu vyřizování stížnosti proti výši požadované úhrady lhůta podle věty druhé neběží.*

32. Podle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona, *stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen „stížnost“) může podat žadatel, který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle § 14a odst. 2, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací.*
33. Podle § 16a odst. 8 informačního zákona, *nadřízený orgán o stížnosti rozhodne do 15 dnů ode dne, kdy mu byla předložena.*
34. Žaloba není důvodná.
35. Ze správního spisu a listin předložených žalobcem se k věci podává, že žalobce podal dne 19. 12. 2020 u žalovaného žádost o tyto informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím:

„1) Seznam převodů obecního majetku v roce 2020 [minimálně prosím o poskytnutí těchto informací: předmět převodu (např. auto značky Škoda, RZ XXX), druh převodu (prodej, darování, směna, pronájem, výpůjčka), doba trvání převodu, cena převodu, identita druhé smluvní strany].

2) Byly informace o záměru provést tyto převody obecního majetku v roce 2020 předem zveřejněny na internetové i normální úřední desce obce? Pokud ano, prosím o poskytnutí důkazu o tomto zveřejnění. Dále prosím o poskytnutí URL adresy, pokud je tento záměr nadále zveřejněn online na internetové úřední desce.

3) Rozhodlo o těchto záměrech převodu obecního majetku v roce 2020 zastupitelstvo nebo rada obce? Pokud ano, prosím o poskytnutí takových usnesení.

4) Jak byla stanovena tržní cena převodů obecního majetku v roce 2020? Poskytněte mi prosím informace o konkrétním podkladu o stanovení tržní ceny každého jednoho převodu obecního majetku v roce 2020.“

36. Městský úřad Kraslice písemností ze dne 28. 12. 2020 (zn. 13724/2020/MUK) oznámil žalobci (ve smyslu § 17 odst. 3 informačního zákona), že mu za vyhledání jím požadovaných informací účtuje úhradu nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací ve výši 8 977 Kč. Tato písemnost byla žalobci doručena dne 28. 12. 2020. Proti výši nákladů za poskytnutí informace podal žalobce dne 8. 1. 2021 stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona. Dne 13. 1. 2021 byla žalobcova stížnost proti výši nákladů za poskytnutí informace přijata Krajským úřadem Karlovarského kraje. V souladu s § 16a odst. 8 informačního zákona, o stížnosti mělo být rozhodnuto do dne 28. 1. 2021 (čtvrtek). Dne 18. 2. 2021 podal žalobce žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (= žalovaného). Krajský úřad Karlovarského kraje rozhodnutím ze dne 8. 2. 2021, č.j. KK/92/LP/21-3, potvrdil postup žalovaného co do vyčíslení úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací stran žalobcovy žádosti ve výši 8 977 Kč. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 8. 4. 2021 (viz výše žalobcovu repliku).
37. Soud se nejprve zaměřil na otázku přípustnosti žaloby (ve vztahu k žalovaným namítanému nevyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti) a dospěl k závěru, že žaloba přípustná je.
38. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 1. 2013, č.j. 8 Ans 10/2012-46, mj. konstatoval

(zvýraznění podtržením proved krajský soud): „[27] Úvodem Nejvyšší správní soud připomíná, že § 79 odst. 1 s. ř. s. předpokládá pro možnost úspěšného uplatnění žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu bezvýsledné vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že ochrana podle informačního zákona směřující proti nečinnosti nadřízeného orgánu při vyřizování stížnosti nevylučuje v některých případech možnost, aby žadatel o informace podal žalobu přímo proti nečinnosti povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informace. Za bezvýsledné vyčerpání prostředků ochrany ve smyslu § 79 s. ř. s. se pak považuje podání stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace, pokud o ní není rozhodnuto ve lhůtě stanovené zákonem (blíže viz např. rozsudky čj. 4 Ans 4/2009-86, čj. 2 Ans 9/2010-56, a čj. 9 Ans 5/2012-32).

[28] Na zmiňovanou judikaturu vztahující se k § 16a odst. 1 písm. b) a c) informačního zákona Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 15. 11. 2012, čj. 2 Ans 13/2012-14, a rozhodl, že také stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona je třeba považovat za bezvýsledné vyčerpání opravných prostředků na ochranu proti nečinnosti v případě, kdy povinný subjekt vyzval žadatele o informaci k úhradě nákladů na poskytnutí informace a nadřízený orgán nerozhodl o podané stížnosti proti výši úhrady v zákonem stanovené lhůtě. V takovém případě žadatel o informaci může přímo podat žalobu na ochranu proti nečinnosti povinného subjektu podle § 79 a násl. s. ř. s.

[29] Nejvyšší správní soud si byl vědom, že stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona má jinou povahu než stížnosti podle 16a odst. 1 písm. b) a c) téhož zákona, jak uvedl i krajský soud v nyní posuzované věci. Přijetím opačného závěru by se však žadatel o informaci ocitl v „procesní pasti“ a zůstal bez jakékoli ochrany vůči nečinnosti správních orgánů.“.

39. Není pochyb o tom, že nadřízený správní orgán (= Krajský úřad Karlovarského kraje) nerozhodl o žalobcově stížnosti včas (měl tak učinit nejpozději dne 28. 1. 2021, učinil tak až dne 8. 2. 2021). Žaloba je proto přípustná.
40. Dále, podle § 17 odst. 5 informačního zákona platí, že poskytnutí informace podle odstavce 3 je podmíněno zaplacením požadované úhrady. V souzené věci bylo oznámení o výši úhrady žalobci doručeno dne 28. 12. 2020. V něm byl žalobce poučen o tom, že informace mu budou zaslány po zaplacení úhrady s tím, že jestliže požadovanou částku ve lhůtě do 60 dnů ode dne doručení tohoto oznámení nezaplatí, bude jeho žádost o informace v souladu s § 17 odst. 5 informačního zákona odložena. Žalobce proti sdělené výši úhrady podal stížnost. Po dobu vyřizování stížnosti proti výši požadované úhrady lhůta k jejímu zaplacení neběžela. Zákon o svobodném přístupu k informacím neobsahuje pravidlo, že po vyřízení stížnosti počíná lhůta běžet znovu (k tomu srov. např. § 111 odst. 1 o. s. ř.). Lze tak dojít k závěru, že po dobu vyřizování stížnosti se lhůta k zaplacení úhrady toliko staví. Po právní moci rozhodnutí o stížnosti tudíž neběží celá lhůta znovu, nýbrž doběhne pouze ta její část, která neuplynula před podáním stížnosti.
41. Od oznámení požadované výše úhrady do podání stížnosti proti její výši uplynulo 11 dní (28. 12. 2020 až 8. 1. 2021). Po doručení rozhodnutí o stížnosti (ode dne 8. 4. 2021) měl tedy žalobce k dispozici 49 dnů k zaplacení požadované úhrady, když poskytnutí informací je podmíněno zaplacením požadované úhrady. Žalobci uplynula lhůta k zaplacení požadované úhrady dne 27. 5. 2021 (= čtvrtěk).
42. Soud zjistil, že žalobce ani ke dni jednání soudu (= 23. 6. 2021) požadovanou úhradu nezaplatil. Povinný subjekt tak byl oprávněn a současně povinen dle § 17 odst. 5 věty

druhé informačního zákona žádost o informace odložit. Dne 22. 6. 2021 byla do žalobcovy datové schránky dodána písemnost žalovaného datovaná dne 14. 6. 2021 a označená jako *Vyrozumění o odložení žádosti*, v němž žalovaný (podepsán Bc. Viktor Semrád, tajemník MěÚ Kraslice) sděluje žalobci toto: „*Vážený pane Šmido, dovoluji si Vás informovat, že v souladu s § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, byla Vaše žádost o poskytnutí informací ze dne 19. 12. 2020 odložena, jelikož jste nezaplatil požadovanou úhradu ve stanovené lhůtě.*“. Dodání do datové schránky žalobce dne 22. 6. 2021 bylo ověřeno z přiložené doručky.

43. Jak je uvedeno výše, podle § 17 odst. 5 informačního zákona je poskytnutí informace podle odstavce 3 podmíněno zaplacením požadované úhrady a pokud žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, povinný subjekt žádost odloží. V souzené věci se tak stalo, věc byla odložena, a žalovaný tak nebyl ke dni jednání soudu nečinný. To pak mělo rozhodující vliv na rozhodnutí soudu, neboť v případě žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).

44. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla důvodná, soud ji podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

[VI] Náklady řízení

45. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalobci, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Judikatura správních soudů se ustálila na závěru, že správnímu orgánu náleží náhrada nákladů řízení jen tehdy, pokud ony náklady přesáhly rámec jeho běžné úřední činnosti. V souzené věci však k takové situaci nedošlo. Na tomto závěru nemohlo nic změnit ani to, že žalovaný byl v řízení zastoupen advokátem. Soud je toho názoru, že takové zastoupení není účelné v případě, kdy žalovaný správní orgán soudu v podstatě pouze sděloval chronologii věci a fakt, že věc byla odložena. Tyto úkony jsou jistě bez dalšího realizovatelné i příslušnými zaměstnanci žalovaného, a tedy v rámci jeho běžné úřední činnosti. Proto bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 23. června 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu